

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ

เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร

พ.ศ. ๒๕๖๗

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ ว่าด้วยการกิจการควบคุมเลี้ยงสุกร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบและนายอำเภอสบปราบ จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๗”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ ตั้งแต่ได้ปิดประกาศโดยเปิดเผยไว้ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ แล้วหกสิบวัน

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติ เท่าที่ไม่ขัดแย้งต่อกฎหมาย

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองโดยมีกรรมวิธีหรือวิธีการที่จะ ดูแลให้สุกรนั้นเจริญเติบโต และมีชีวิตอยู่ได้ เพื่อไว้ขายหรือการค้า หรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อเป็นงานอดิเรก

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ซึ่งครอบครองสัตว์นั้นด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอก กรง ที่ขัง หรือเลี้ยงสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและ ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรร่วมกันได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบ

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

หมวด ๒

สถานที่ตั้ง ลักษณะโรงเรือน และการสุขาภิบาล

ข้อ ๖ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ ดังต่อไปนี้

๑. สถานที่เลี้ยงต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาลหรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้น และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัวควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๕๐-๕๐๐ ตัวควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า ๕๐๐ ตัวควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒,๐๐๐ เมตร

สำหรับเขตพื้นที่บริเวณชุมชนที่มีผู้อาศัยหนาแน่นสามารถเลี้ยงสุกรได้ไม่เกิน ๕ ตัวต่อรายเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือการก่อเหตุรำคาญของประชาชน

ข้อ ๗ โรงเรือนเลี้ยงสุกร

(๑) โรงเรือนเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

(๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคง แข็งแรงมีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสุกร ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

(๓) พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความลาดเอียงที่เหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงรางระบายน้ำได้สะดวก

(๔) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ขังและที่ปล่อยสุกรกว้างขวางเพียงพอ คอกสุกรต้องมีการกันเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสุกรไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด

(๕) หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่เหมาะสมและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องเข้าภายในอาคารได้อย่างทั่วถึง

(๖) ต้องมีห้องเก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ หรืออุปกรณ์ในการทำงาน ในที่มิดชิดเป็นระเบียบเรียบร้อย

(๗) สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหาร ควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

(๘) ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสมสะดวก ในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสัตว์ รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ

ข้อ ๘ ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน โดยใช้วิธีการบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสมทางระบายน้ำไม่อุดตัน

ข้อ ๙ น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน น้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบการ

ข้อ ๑๐ ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมและเพียงพอ

ข้อ ๑๑ ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดด้วยวิธีการฝัง เผาอย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล และปฏิบัติตามข้อกำหนดขององค์การบริหารส่วนตำบลสบปราบด้วยกรณีนั้น

ข้อ ๑๒ ต้องทำความสะอาด กวาด ล้างพื้น โรงเรือนเลี้ยงสัตว์และบริเวณโดยรอบ โรงเรือนเลี้ยงสัตว์ให้สะอาดทุกวันให้มีลักษณะที่ดียู่เสมอ

ข้อ ๑๓ ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ เพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากกลิ่น และไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์หรือแมลงนำโรค

ข้อ ๑๔ ต้องเก็บ กวาด มูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวัน และห้ามทิ้ง มูลสัตว์หรือมูลฝอยที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่อื่นใดนอกเหนือจากที่รองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะที่ได้จัดไว้

ข้อ ๑๕ กรณีเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๕๐๐ ตัวขึ้นไป ผู้ประกอบการจะต้องมีวิศวกรสิ่งแวดล้อมหรือผู้ที่มีคุณสมบัติที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับปศุสัตว์หรือสิ่งแวดล้อมเป็นผู้ควบคุมการเลี้ยงสัตว์

ข้อ ๑๖ ต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามลักษณะและจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องและบำบัดหรือการกำจัดสิ่งปฏิกูลถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

ข้อ ๑๗ ภายในห้องน้ำและห้องส้วมควรมีวัสดุอุปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ ๑๘ ต้องดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำและห้องส้วมเป็นประจำทุกวันที่ปฏิบัติงาน

หมวด ๓

การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์และแมลงนำโรค

ข้อ ๑๙ ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้อง

ข้อ ๒๐ การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีเผาหรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์และแมลงนำโรค ดังนี้

(๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึง โดยฝังซากลึกจาก ผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์จนทั่วและกลบหลุมดิน

(๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผา ต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เตา เผาต้องเผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) สถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัยหรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์

ข้อ ๒๑ ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคในฟาร์ม ไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่ในบริเวณใกล้เคียง

ข้อ ๒๒ กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการ ควบคุม ป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสัตว์ ทั้งในสัตว์ อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยง และ สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

หมวด ๔

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๒๓ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือจัดส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียก หนังสือ หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

ข้อ ๒๔ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลสปราบ ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๕ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นข้อใดข้อหนึ่ง มีความผิดตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๗

มนัส ใจเรือน

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสปราบ